

CZIGÁNY GYÖRGY

Hajnal

*A világ minden fényessége
bujdokol itt egy rézkilincsben,
milyen derűs a világvége! –
a fák ragyognak, felhő sincsen,*

*esőcsatorna hajlatában
gyúl ki a betlehemi csillag,
napfény-patak mossa a lábam,
és mennyei lovas kocsiknak*

*emléke kezd csobogni benne:
virgonc tükrök tüzében lomha
az út, dőlt kémény, föl is kelne:
míg felriadok halálomra.*

Át

*Átúsztam és átgázoltam újra
az éjszaka fekete folyóján
hínárral teli szakaszok kötelei közt
belém kapaszkodó növények ellen
gázolva térdig partközeli-iszapban
már megint nem hittem az eleven
szárazföld létét és megvan mégis
itt vagyok magzatvíz-csapzottan
szárítkozva hajnali napsütésben
hevesen ver a szívem izgalommal
telik meg mint fénnel a világ és nézem
nézem csak hogy merre induljak*

Főszereplő

*Főszereplő vagyok én minden darabban
és minden időben jelen a színen
kiszolgáltatva az örök ébrenlétnek
mert mindenkor én szólok érzek és
cselekszem vágyakozva a mellék-
alakok édes nyugalmára de nekem
jelen kell maradnom végleg
ama pillanatig amikor már nem is
jöhetnek ki velük a függöny elé*